

ROMÁN

AL
press

edice

KLOKAN

MELITA DENKOVÁ

**TAJNÝ DENÍK
BLANKY Z VALOIS**

Copyright © Melita Denková, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Melita Denková, 2018
Redakční úprava Johana Malá
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-825-6

KNIHA PRVNÍ

KRÁLOVNA
BEATRICE

I. ČÁST

PROLOG

LISTOPAD 1322, PALACE DE CITÉ, PAŘÍŽ

„Jan Český dává dohromady páry se stejnou ochotou jako kuplíř – a dohazovačské plány v něm uzrávají snadno, se zchytralou zvráceností, tak jako všechny jeho pletichy. Kdyby už neměl dost výnosné řemeslo, mohl by vést pařížský nevěstinec,“ mluvil s rozmarnou vulgárností hromotluk Robert z Artois ke svému mladšímu společníkovi, krásnému Filipovi z Valois.

Oba pánové se zasmáli.

„Hodte ho do řeky a on hned vyplave, a ještě se štikou v hubě,“ prohodil Filip.

„Přesto ho máte rád.“

„A jde to jinak? Je pravý rytíř... A že je pletichář? Taky se tomu říká diplomat, Roberte. A kuplíř? Hm... provádí *bystrou* sňatkovou politiku.“

Filip se odmlčel a začal ve stojanu pátrat po jezdeckém bičiku. Vybral si jeden se slonovinovou rukojetí a dodal:

„I když mě dráždí, jak se Jan pořád chvástá... Prý francouzskému královskému domu už vnutil sestru Marii a má v plánu spojit s naším rodem i svoje děti... Ale my,“ uhodil se Filip do hrudi, až to zadunělo, „my si přece nic nutit nenecháme. My jenom laskavě zvážíme...“

V koutě za truhlou, na níž ležela helmice zdobená pštrosími pery, cosi zašramotilo – a vyhlédla odtud dívčí hlavička.

„Co tady děláte, Blanko?“

Když Filip spatřil plavé prstýnky nevlastní sestry, zrudl, zle se zamračil a švihl bičíkem do elegantních jezdeckých bot vyrobených mistrem ševcem až v daleké Cordóbě.

„Co jsem provedla?“

„Posloucháš, co není pro tvoje ouška, maličká.“

„Já nic poslouchat nechtěla,“ uraženě zamumlala šestiletá Blanka z Valois.

Robert se opět zachechtal.

A Blanka ohrnula rty.

Řekla jen pravdu. Byla tu první, chtěla si v útulném přití královské zbrojnice hrát s panenkou na přijímací den u královny. Tihle dva vetřelci přišli až po ní... A tomu, o čem mluvili, vůbec nerozuměla.

„Neodmlouvej. A mazej ven!“

Kdyby se Filip nerozčilil, Blanka by asi jeho slova zapomněla. Vryla se jí do paměti jenom proto, že bratr zbrunátněl a švihal bičíkem do holínek, a že se obr pan Robert chechtal – měl mocný, dunivý smích.

Později v životě si pak na chvíli ve zbrojnici vzpomněla mnohokrát... Také proto, že Janova záliba ve sňatkové politice brzy zasáhla i ji: v sedmi letech byla slečna z Valois provdána za Janova syna Václava – a český král se zase naparoval, že to sladké pískle je mimo jiných předností pravnučkou Ludvíka Svatého – jako by Blančin rodokmen byl jeho zásluha!

Rytířský Jan měl chvástání v krvi.

Ovšem zrovna tak diplomacii.

Když L.P. 1334 došlo na další skvělý sňatek, dokázal mlčet jako hrob, protože se mu to hodilo... Zatajil jej před svými dětmi i snachou Blankou, a to navzdory tomu, že se oženil on sám, a že mu svatbu v Paříži vystrojil Blančin bratr Filip, už šest let panující francouzský král.

Na Pražský hrad zpráva dorazila až rok poté, ukrytá v pouzdře zavěšeném u sedla zabláceného kurýra.

Přitom král Jan mohl synovi Karlovi a snaše Blance říct o sňatku sám – bydlel v té době na Staroměstském rynku v domě U Bílého zvonu.

KAPITOLA 1

KAREL LUCEMBURSKÝ

MARKRABĚ MORAVSKÝ

BLANKA Z VALOIS

MARKRABĚNKA MORAVSKÁ

Prosincové ráno se těžce rodilo z mokré mlhy, ale na nádvoří Pražského hradu už bylo rušno. Kameníci spěšně dokončovali dlažbu před novým královským palácem a mlhou se neslo horlivé ťukání jejich kladívek.

Na nádvoří vjel zakuklený jezdec, tak zablácený od hlavy k patě, že se nedala rozeznat barva pláště ani odznaky: seděl však na mohutném, dobře stavěném koni, už od pohledu vytrvalém běžci, a u sedla visela podlouhlá brašna kurýra.

Ťuk ťuk... klap klap... Ťukání kameníků na chvíli splynulo s klapáním kopyt, ale jen na chvíli, protože jezdec zastavil u dveří paláce.

„Zavolej mi sem dveřníka,“ houkl na strážného a toporně sklouzl z koňského hřbetu. „A snad ti nemusím říkat, že máš dát odvést koně do stáje.“

„Jak rozkazuješ, vzácný pane.“

Jezdec zadupal, aby rozproudil krev ve ztuhlých nohách, přimhouřil oči, když mu vítr vmetl do očí šedavý prach – a už se objevil dveřník.

Krátké dohadování... Vzápětí jejich slova putovala od jedněch služebných úst k druhým. Nakonec chodbou v jižním křídle, ještě vonícím čerstvou omítkou, spěchala Marie z Vivettu, komorná markraběnky Blanky, k ložnici v prvním patře.

Ve velké komnatě, rozdělené paravány na útulná zákoutí, došla k mohutnému loži s baldachýnem, odhrnula závěs, a když spatřila dvojici, schoulenou v hedvábných poduškách, usmála se a bezděky sepjala ruce.

Hnědovlasý mladík objímal paže křehké plavovlásky. Mladík byl nahý, dívka na sobě měla noční košili z bruselských krajek podobných mořské pění.

Z tváří milenců zářilo štěstí a klid – žádný div, že dnes zaspali ranní mši.

Ale nedalo se nic dělat.

Marie zlehka poklepala na polštář vedle hnědých kadeří: mladík cosi zamumlal a trochu se pootočil. Marie se dotkla jeho ramene. On už už chtěl ruku uchopit a přitisknout si ji ke rtům, ale komorná honem ucukla.

„Pane...“

Markrabě Karel konečně rozlepil oči a zamrkal; když poznal tvář vedle brokátového závěsu, tlumeně se zasmál a posadil se.

„Co je, Malie?“

Přitom si položil prst na ústa a ohlédl se po plavých vlasech rozhozených na polštáři. „Pst, paní spí...“

Marie přikývla a šeptla:

„Promiň, pane. Přijel spěšný kurýr.“

„Odkud?“

„Nevím, snad z Francie... Hledali tě v kanceláři, pak si někdo vzpomněl, že tě neviděl ráno v kapli... Až pan z Brna dal zavolat mě, že prý jsi jistě v ložnici.“

Komorná mluvila kvapně a přerývaně, jako by chtěla říct vše co nejrychleji co nejméně slovy, navíc nejtíšším

šeptem. Přesto se z pokrývek ozval altově zbarvený, melodický hlas:

„Co si to s Malie vykládáte?“

Karel se pootočil. „Nejspíš to, že je už den a my jsme zaspali, ma chérie. Postrádali nás i na ranní bohoslužbě. Snad mi Bůh odpustí, že tě tolik miluju... Ale teď musím přijmout kurýra.“ Sklonil se k oušku, napůl schovanému v hustých světle plavých pramenech. „Spi dál, tebe se moje starosti netýkají.“

Sevřenou pěstí si chlapecky promnul oči, jako by z nich chtěl dostat zbytky spánku, zívá a spustil nohy z postele.

„Ne, nikam nechod“, ozvalo se, přikrývka se rozvlnila a z krajkového rukávu vyklouzla dívčí ruka. Karel se sklonil a políbil útlé zápěstí.

„Slibuju, že se vrátím.“

„Když tedy slibuješ, jdi si. Propouštím tě,“ broukla Blanka.

„Slibuju, motýlku... Sli-bu-ju...“ Karel si přetáhl přes hlavu krátkou halenu, sáhl po pláštíku, nedbale hozenému na paravánu, a vykročil ke dveřím.

Blanka zamumlala ještě něco, co znělo jako pochyby a protest, a už jen v duchu dodala:

Jdi si, i když znám tvoje sliby lásky. Jsou křehké, pokud na cestě potkáš povinnost...

Zabořila tvář hlouběji do polštáře.

Ticho v komnatě čeřilo už jen vzdálené tukání kladívek, jako když vítr kreslí vlnky na vodní hladinu. A na hladině Blančina polospánku také pluly vlnky.

Vzpomínek... Výčitek... Otázek... Jak je to dávno, kdy spolu byli v mileneckém loži? Dávno.

V únoru. Ve Znojmě. Na svatbě nejmladší Karlovy sestry Anny: stydlivá dvanáctiletá dívenka si brala o dvaadvacet let staršího vévodu Otu Habsburského – sňatek domluvil král Jan a Karel byl hostitelem.

Tři dny zaplnily turnaje, hostiny, tanec – a noci patřily hrám lásky, ačkoliv Blanka už měla břicho.

Jenže to byly pouhé tři dny – v únoru, a teď je prosinec... Protože povinnosti pořád odvádějí Karla pryč.

Povinnosti!

Na svatbě sliboval, že brzy přijede za manželkou do Prahy, aby byl nablízku v její těžké hodině:

„Jen co dokončím pár maličností, srdíčko, slibuju...“

Blanka věřila.

Ale do hnízd v královských stájích už přilétly vlaštovky, pak pod hradbou, na cestě ke Lvímu dvoru, rozkvetly bílé koláčky bezu, a Karel pořád nikde.

Přišel květen, dvacátý čtvrtý májový den, deset dní po jeho devatenáctých narozeninách...

Blanka slehla – – – a on?

Pobýval tou dobou daleko v Meranu.

Protože – ach! – už v dubnu ranila mrtvice vévodu z Korutan a Tyrol, a Karel měl hned *povinnost*: spěchal na pomoc třináctiletému bratrovi Janu Jindřichovi a jeho manželce, dědicům mrtvého vévody.

Tohle se sice dalo pochopit, bratr je bratr a země mladých nezkušených panovníků dobrá kořist pro staré chtivé krále, bylo nezbytné zasáhnout. Ale přesto, opravdu Karel nemohl víc spěchat domů?

Na svět měl přece přijít jeho syn a dědic!

Blanka se podrážděně zavrtěla a stočila se do klubíčka, jako by se chtěla schovat před vzpomínkou na májový den, kdy poprvé spatřila dcerku a místo lásky cítila obavy, že zklamala manžela, ale snad přímo z brokátového polštáře dotěrně vyplouvaly další a další vlnky...

Karel se objevil na Hradě až v létě, kdy už bylo Markétce několik týdnů. Nic nevyčítal, něžně líbal nemluvně i manželku, ačkoliv jinak – Bože, ovšem! – jinak ji musel šetřit. A než se zotavila, opět měl povinnost odjet.

Tentokrát s těmi chtivými králi – anebo s jinými? – sjednával jakýsi mír.

Mír v duši jeho ženy ho nezajímal?

Vrátil se teprve před týdnem, dokonce s otcem – a zdálo se, že zapomněl, že se oženil.

A tohle už byl vrchol!

Trávil čas v hradní kanceláři, obklopený notáři a písaři a zavalený propočty, výkazy, depešemi, daty a fakty, jak tomu říkal. Sice si každý den udělal čas na dcerku, jenže z dětské komnaty zas spěchal k lejstrům a zůstával s nimi i v noci, ponořený do práce jako do hluboké studny. Nový palác byl plný ruchu, ale Karlova kancelář se proměnila ve svatyni poustevníka.

Blanka se trápila...

Strašně se trápila!

Snad existují i manželské povinnosti? Přece si Karel nemyslí, že ji ještě nesmí navštívit?

Včera večer se přemluvila k odvážnému kroku. Oblékla si noční úbor z běloučké krajky, nechala si rozpustit vlasy, přehodila přes sebe stříbřitý hedvábný plášť a – plná studu a pochyb – zamířila k poustevníkovým dveřím.

Tiše otevřela.

Čekala, že manžela najde samotného, ale v síni osvětlené tlustými svícemi seděli čtyři muži.

Její vstup vzbudil úžas – až pan Mikuláš z Brna, Karlov kancléř a Blančín velký přítel, mrkl a zamířil ke dveřím, kulatým obličejem se mu přitom šířil chápavý úsměv. Druhý slovatný pán, notář Petr, a dva mladí písaři sklopili oči a tiše se vytratili za kancléřem.

Karel s Blankou se octli sami.

S úsměvem na ni pohlédl a prošel pruhem světla k temnému výklenku, kde stála stříbrná konvice ve tvaru kohouta, památka na Karlova děda Václava II., a nalil do dvou vysokých skleněných číší víno.

„Je z tvé výbavy,“ prohodil, jako by Blančina návštěva byla něco obvyklého a jenom pokračovali v rozmluvě. „Ale brzy už můžeme pít vlastní, réva z Francie se ujala.“

Trochu se opili... a pak se milovali mezi šustícími lejs-try. Když zazněl půlnoční zvon a nocí fičel vítr, kradli se chodbou jako tajní milenci. V ložnici na lví kožešině před krbem se milovali znovu, a ještě, jak se sluší, za zataženými závěsy lože.

Bohužel po noci přišlo ráno... a kdoví, jak je to se slibem, že se Karel vrátí.

Kolikrát odjel na den a vrátil se třeba za týden?

KAPITOLA 2

KAREL LUCEMBURSKÝ

MARKRABĚ MORAVSKÝ

BLANKA Z VALOIS

MARKRABĚNKA MORAVSKÁ

Klapnutí dveří, spěšné kroky. Blanka se probrala z polospánku. Tak přece! Čekala, že ji obejmou mužské paže, čekala polibek na šíji. Horký a naléhavý, anebo něžný? hádala lenivě.

Nestalo se nic. Zklamaně otevřela oči.

Uprostřed ložnice stál zachmuřený manžel, v ruce držel srolovaný pergamen opatřený rudou pečetí.

Co nejsvůdněji se na něj usmála.

Karel se nehnul. Byl stále bosý a rozcuchaný, oblečený v haleně nad kolena a vyšívaném plášti, jednom z těch hejskovských pláštíků, co si přivezl z Itálie: panovník zavalený starostmi v důvěrné chvíli. Blance připadal nesmírně žádoucí.

Vztáhla k němu ruku.

„Mračíš se. Zbořil se svět, protože jsi miloval svou ženu?“

„Skoro, ma chérie.“

Zatřepala prsty. Marně.

Posadila se, rázem bdělá. Chtěla být ustaranému panovníkovi oporou, zvlášť po dnešní noci.

„Co se stalo?“

„Papá...!“

„A –?“

Karel přešlápl a sevřenou pěstí se uhodil do čela. „Zase jednou ze mě udělal hlupáka!“

„Ty můj nešťastný miláčku...“

Blanka se opřela zády o polštář, ochotná trpělivě poslouchat zbrusu nový příspěvek do sbírky tchánových činů, ačkoliv by si nejraději zacpala uši.

Ti dva se navzájem trápili, a ona s nimi, vždycky cítila něco jako stud – za ně, ale i za sebe, že nedokáže zasáhnout a smířit je. Jenže dva kohouti na jednom smetišti se asi smířit nedají, zvlášť když je smetištěm celé království.

Hraje se o tolik!

Boj sice nikdo nevyhlásil, přesto je v každém slově. Probíhá tiše a urputně, a Karel má tu nevýhodu, že je svázaný povinnou úctou k otci a panovníkovi.

Blanka se nepřítomně zadívala na modrý sametový paraván zdobený zlatou výšivkou.

V mysli vyplulo ráno před týdnem, kdy Karel a král Jan společně přijeli – – –

Karel seskočil z koně a sotva pozdravil manželku, hned se obrátil k otci – spěchal mu ukázat novostavbu paláce.

Blanka stála po jeho boku, cítila pýchu jako on a čekala vlídná slova od tchána. O stavbě, vznášející se nad pobořeným palácem Václava II., šla řeč po celé Praze, že je to div stavěný po francouzském vzoru.

Nový palác se otevíral do nádvoří devíti arkádami a nad ním byla dvě patra, první s kaplí, druhé, hrázděné, s komnatami pro dvořany a hosty. A Karel se chystal přidat k paláci i další křídlo a spojit jej můstkem s ora-

toří nádherného chrámu, jenž bude stát na místě už příliš staré svatovítské baziliky, a jehož věže se rozletí až k nebi...

O tom teď Karel horlivě vykládal otcí: vypadal jako mladý nadšený voják, když vystoupí z řady a podává raport veliteli.

Jan z koně nesesedl.

Z výšky koňského hřbetu, jako by si chtěl zachovat převahu, bloudil nevyspalýma, krví podlitýma očima po světlých zdech a nechal syna mluvit. Nakonec s úsměvem dvořana, určeným očím mužů z družiny, kteří zůstali stát opodál, jenom tak na půl úst utrousil:

„Tak pan markrabě s chotí si stavějí palác...“

Najednou před ním stáli jako dvě provinilé děti. A Blanka v tom okamžiku pocítila k tchánovi takovou zášť, až nemohla dýchat, zášť tak velkou, jak velká byla její láska ke zklamanému mladíkovi po jejím boku.

Vzala ho za ruku. On se jí vytrhl. Vypadalo to, že má chuť se na otce vrhnout, a kdyby šlo o někoho jiného, nepochybně by to udělal. Jenže stál před otcem a králem, a tak se opanoval a dokázal říct klidně:

„Přece je to váš palác, Sire.“

Janovi nejspíš neušlo, co se v synovi odehrává, ale dál těkal pohledem kolem, na rtech samolibý úsměv. Po chvílce zase tak přezíravě ucedil:

„Tvůj či můj – vždycky palác na troskách přemyslovské slávy. Pařížský Cité v Praze nikdy nepostavíš, chlapče... ale přeju ti hodně štěstí.“

Usmál se – tak se usmívá Lucemburk na Lucemburka, když ho nenávidí –, nečekaně obrátil koně, obratně, na groši, jak se říkalo, mávl na svoje družiníky a křikl:

„Jedme, pánové!“

Blanka si bezděky zakryla oči dlaněmi.

„Kam, otče?“ dostal Karel ze sevřeného hrdla.

„Na Staroměstský rynek, do domu U Zvonu, jako vždycky,“ hodil Jan přes rameno. „Český král si už zvykl, že ho v Praze budí hádky trhovců na Kurném trhu... Aspoň že už se neštekám s tvou matkou. Teď tam U Zvonu můžu vzývat jen její pochybně světlou památku.“

„Sire!“

Karel zaskřípal zuby, až to zapraštělo, zato Blanka si překvapeně uvědomila, že se její zášť rozplývá a proměňuje se v nekonečnou úlevu.

Tchán nezůstane? Díkybohu! Život s ním by se podobal životu na doutnající sopce...

Ale i z dálky za řekou dokázal Jan střílet otrávené šípy.

Včera ráno dorazil na Hrad Janův první komorník Baptiste de Brinvillier, jinak králův důvěrný kumpán; obstarával mu nejružnější pochůzky, hlavně ty choulostivé a galantní – tedy sháněl ženy do jeho lože.

Karel s Blankou se vraceli z rorotů v hradní kapli. V ruce drželi zdobenou svíci, v záhybech šatů ještě měli vůni kadidla, v uších jim dozníval zbožný zpěv – a vtom si všimli, že se šerou chodbou před nimi, osvětlenou jedinou pochodní, kymácí mužská postava. Mířila k hradní kanceláři. U dveří se opřela o stěnu a vypadalo to, že jen tak okouní.

„Není to Baptiste?“ špitla Blanka.

„Je. Ten lotr! Zrovna teď,“ sykl Karel podrážděně. „Jdi už, srdíčko, tohle není nic pro tebe.“

Když Blanka komorníka mýjela, nevšiml si jí; jednou rukou se přidržoval zdi, oči upíral na dlaždice podlahy a několikrát říhl tak mocně, až se mu zatřáslly tlusté tváře.

Rychle přešla, ale pak už vykročila pěkně pomaloučku, aby nepřišla o nic, co se odehraje za jejími zády.

„Co tady děláte, pane de Brinvillier?“ rozkřikl se Karel. „Zabloudil jste k nám cestou z hampejzu? Páchnete jako tchoř a jste úplně namol.“

„Ééé... Dovolte, Výsosti... Mám zde povinnost... povinnost tlumočit vzkaz od Jeho Veličenstva...“

Blanka ještě zpomalila.

„Jeho Veličenstvo se ptá, to... totiž panu markraběti ukládá,“ zakoktával se komorník, „aby na Hradě nechal připravit... komnaty pro českou královnu... A neptejte se na podrobnosti, já už víc radši neřeknu.“ Stvrdil to škytnutím.

„Taky to stačilo!“ rozlehl se chodbou Karlův hlas. „Bože, netrestej mě, papá už pije tolik, že se pomát! Měl byste se o něj líp starat, Baptiste! Zmizte mi z očí!“

Komorník opět škytl.

„Já bych šel rád, Výsosti... ale nejdřív... ééé... prosím o vaši odpověď... Co-co-co,“ zamotal se mu jazyk, „co tedy mám Jeho Veličenstvu vyřídit?“

„Že česká královna v klidu odpočívá na Zbraslavi. A že jsem vás nakopal do zadku!“

Nato se ozval výkřik a žuchnutí. Blanka kmitla pohledem přes rameno, ale Karel výhružku nesplnil, komorník upadl sám, Karel mu naopak pomáhal na nohy a vrčel:

„Pokuste se, aby se otec už jednou pořádně vyspal a vystřízlivěl. A vy taky, Baptiste... Pošlu vám dolů šašky a kejklíře, ať se pro jednu rozptýlíte jinak než vínem... Dobrý Bože, proč papá musí za každou cenu provokovat?“

Poslední slova už Karel hučel pro sebe a potom práskl dveřmi kanceláře.

Co asi tchán provedl tentokrát? Blanka pohlédla na manžela. „Tak co se stalo?“

„Pamatuješ si na včerejší výstup s Baptistem? Víím, žeš poslouchala, a teď jsem skoro rád.“

Slabě se pousmála a kývla.

„Šašek jsem já. Čti!“ Karel jí hodil do klína list. Jakoby chtěla výkřik podtrhnout, rudá pečeť poskočila na krajce Blančiny košilky.

„Právě nám přišla z Lucemburska,“ zajíkl se Karel, „neobyčejně šťastná zvěst!“

Blanka narovнала pergamen a přelétla první řádky.

Ve jménu Páně vroucně pozdravujeme pana Karla, markraběte moravského a prvorozeného syna pana krále Jana, dále pak pana Jana Jindřicha, dalšího syna téhož krále, nyní vévodu z Korutan a hraběte Tyrolského, a také všechny další, kteří se chystají číst tento dotaz a vzkaz, stálo v záhlaví.

Znamenalo to, že list je dílo notářů, určené opět notářům oslovených pánů, a že půjde o složitou záležitost, na níž se podílel houf zběhlých právníků.

Blanka se zahloubala do květnatých odstavců a v duchu je hned krátila.

Listina shrnovala dotaz lucemburské šlechty a lucemburských měst, zda Karel a jeho bratr Jan Jindřich souhlasí s ustanoveními svatební smlouvy, jež byla sepsána pro nevěstu Beatrici z Bourbonu, která 31. prosince 1334 uzavřela v Paříži sňatek s králem Janem Českým z rodu Lucemburků.

Dle svatební smlouvy se nevěstě zaručovalo: ze strany vévody Ludvíka I. Bourbonského, nevěstina otce, jako věno roční renta 4 000 turnosů z platů na statcích v hrabství Clermont, ze strany krále Jana, ženicha, pak obvěnění z výnosů na jeho zbožích v Lucembursku.

Případným mužským potomkům vzešlým z tohoto svazku mělo dědicky připadnout celé hrabství Lucemburk a rodové lenní državy ve Francii, případné dcery pak měly zdědit důchody z Janových statků v Hennegavsku.

Toto ustanovení ve prospěch potomstva z druhého Janova sňatku mají jeho synové z prvního lože zaručit zvláštními listinami, neboť nejsou vyloučené obavy, že odtud vzniknou nesnáze...

Poslední odstavec si Blanka přečetla ještě jednou, potom položila list na pokrývku a upřela pohled na manžela, aniž si troufla promluvit.

I Karel mlčel.

Ona z něj nespouštěla oči a trochu pozvedla obočí. A následoval výbuch.

„Ano, jen si mě důkladně prohlédni! Tupého šaška, který má za otce obratného kejklíře!“

Vrhl se na pergamen. Zdálo se, že tenkou kůži roztrhá, ale jenom listinu stiskl v dlani, začal pochodovat ložnicí a vztekle drtil mezi zuby:

„I když se od papá dá čekat cokoliv, byl jsem si jistý, naprosto jistý, že už se podruhé neožení, protože ochotně rozhlašoval, že přišel o mužné schopnosti kouzlem jakési báby. Ale dobrý Bože – sukničkář jako on se přece nechlubí věcí, co by zatajil každý muž! Ten šejdíf,“ Karel zvýšil hlas, „se chtěl zbavit závazku k souchotinářské Elize Habsburkovně – namísto sebe hodil Habsburkům do chřtánu malou Annu... A my dva,“ vrhl kosý pohled na Blanku, „my na té svatbě tancovali... A otec dávno předtím tancoval na svojí... a smál se a štědře rozdával z cizího... Ten všemi obdivovaný kavalír s děravou kapsou!“

Náhle se prudce obrátil:

„Porad' mi, co mám odpovědět?“

Otázka zahřála Blanku u srdce.

Noc lásky nesla plody.

Ještě včera by se Karel nezeptal a vyřídil věc po svém, jak by mu velel hněv... Určitě by neběžel za manželkou. Rozčiloval by se a probíral to s kancléřem Mikulášem.

Noc lásky nesla přímo sladké plody! Kéž i v jejím lůně! Kéž tuto noc opět počala a narodí se syn!

„Dáš svůj souhlas,“ odpověděla bez váhání. „Co jiného se dá dělat? Už se to zkrátka upeklo – a člověk musí umět přijmout, co se nedá změnit.“

Takhle jednou slyšela odpovídat otce, když král jakousi mazanou smlouvou vyfoukl rodu Valois panství na německé hranici ve prospěch svého oblíbence.

Karel si švihl pergamenem do dlaně a upřel na manželku zkoumavý pohled.

„Papá ti bere důchody z Hennegavska.“

„A tobě Lucembursko,“ řekla klidně. „Ale i tak dáš souhlas.“ Pokrčila rameny. „Beztak pan z Brna říkal, že příjmy z Hennegavska vždycky zmizí v bezedném měšci víc koho. A co se týče Lucemburska...“

Odmlčela se, jako by přemýšlela.

Nenáviděla temný lucemburský hrad, děsil ji od první chvíle, kdy tam s Karlem přijeli. A ještě víc nenáviděla vzpomínky na to, jak v chmurných hradních zdech strávila tři roky marným čekáním na manžela, protože král Jan zavolal syna do Itálie... A Karel jí pak odtud posílal stále chladnější dopisy, nakonec podepsané *Karel, z boží milosti prvorozený syn nejjasnějšího knížete a pána, pana Jana, z téže milosti českého a polského krále, lucemburského hraběte a téhož pana krále generální místodržící v italských krajinách...* A ona se ze žalu přejídala a dělala ještě horší věci.

Tři strašné lucemburské roky!

Ne, v Lucembursku není o co stát.

„Přece máš velké plány tady,“ řekla nahlas. „A Čechy ti otec nebere.“

„Zatím,“ usekl Karel. „Znáš ho. Jeho hlava, to je ohnisko často šílených plánů.“

„...uzrávají v něm s jakousi zchytralou zvráceností, vybavilo se Blance a k tomu potemnělá zbrojnice a hlučný smích Roberta z Artois. Aby vzpomínku zahнала, pronesla pevně:

„Jistě to nebude tak zlé, jak se ti to zdá teď.“

„Že ne?“

Karel mávl listem, jako by zaháněl mračna pochyb.

„Ach, smlouvy se píšou a pečeti a zase ruší,“ špitla. „A nikdo neví, co přinese čas.“

Další moudrost od otce.

Jakže to řekl? Muži uzavírají smlouvy, aby se v budoucnu měli o co prát. Karel z Valois nikdy neztrácel naději, že ať už se upeče cokoliv, dá se to zase zvrátit – prostě to jenom chce čas.

„Zatím jsou všichni ti synové a dcery pouhá písmenka,“ dodala proto Blanka – a po odmlce šeptla, co našla v hloubi duše. „Zato my dva jsme tady a teď.“

Vztáhla k manželovi ruku.

„Jsi rozmařilá, srdíčko.“ Karel si ruky nevšiml. „Anebo laskavá a velkorysá.“

„Jsem. A očekávám, že i ty... budeš laskavý.“

„Papá to zřejmě taky očekával.“

Jenže já myslela ke mně! zaúpěla v duchu Blanka.

Ruka jí klesla.

Lože je pořád rozestlané, voní jejich těly, a Karel má v hlavě jenom otce... Ale – je pořád korunní princ, a kdyby ho král zamýšlel připravit o právo prvorozeného, pak může obhájit svůj nárok třeba s mečem v ruce.

Pohlédla na manžela.

Zachytil její pohled a zamumlal:

„Ma chérie...?“ Došel k ní a pohladil ji po tváři, jenže tak roztržitě, jako člověk polaská psa, a zase začal pocho-
dovat ložnicí. Když se zastavil, vyhrkl:

„Uděláš pro mě něco?“

Blanka si rozhodila vlasy po polštáři.

„Ano!“

Jakmile si v duchu urovnala budoucnost, zase se vrá-
tila k přítomnosti, a ta pořád znamenala totéž: že oni dva
jsou tady a teď.

„Ano. Hned!“

Po Karlově tváři konečně přelétl prchavý úsměv.

„Tak to nemyslím.“ A už se zase mračil, na mladém čele
nevrlou rýhu.

„Dobře, uvidíme, co přinese... hm... čas. Zatím se spo-
kójím s malou pomstou – ke gratulaci ke skvělému sňatku
přidám, že se neopozdila naší vinou, a ještě... tedy, když
to pro mě uděláš... když mi pomůžeš...?“

Otázka zůstala viset ve vzduchu. Blanka mlčela. Netou-
žila se mezi ty dva míchat.

I tentokrát Karel pochopil.

„Neboj se, motýlku. Jde jen o –,“ vrhl rychlý pohled
k loži, „o malou službu.“

Malá pomsta, malá služba, a možná velké následky, až
se moravská markraběnka změnila v zrnko mezi dvěma
ohromnými mlýnskými kameny.

„Nazýváme to... diplomatická služba.“

Karel mluvil mírně, jenže zároveň mrštil listem na ko-
bereg. Pak si sedl na postel a na okamžik objal Blanku ko-
lem ramen. Dotyk stejně prchavý jako před chvílí úsměv.

„V naší gratulaci projeví vlídná paní markraběnka přání
uvítat milou tchyni už na hranici, na královském hradu Lokti.
Jeho syn se však té cti vzdává – kvůli matce, jejíž památku
stále oplakává, i kvůli vlastním vzpomínkám na místo, kam
český král kdysi tak laskavě zašantročil čtyřletého syna.“

Slova byla zlostná, navzdory tomu rýha na Karlově čele zmizela a vystřídal ji úsměv.

Zchytralý úsměv, podobný tchánovu. Lstivý. Poťouchlý. Lucemburský úsměv.

Blance se nelíbil. A vůbec nic se jí nelíbilo.

Možná že její rada vychýlila jazýček vah, ale spíš ani to ne, Karel přece ví zrovna tolik co ona: že musí přijmout, co už nezvrátí, pokud nechce otci vyhlásit otevřený boj... A tak mu v hlavě zrál plán, co s ní neměl nic společného, jenom ho šikovně zahalil do hezkých slov.

Pomůžes mi, ma chérie?

Diplomatická služba...

A výsledek? Paní markraběnka má odjet kamsi do pusťiny na hranici, teď, uprostřed zimy, a když je manžel konečně v Praze. Je pletichář jako otec – pardon, diplomat. Zdědil tu skvělou schopnost po otci.

„Udělám, co si přeješ,“ odpověděla rozladěně a odtáhla se. „Ačkoliv...“

Nevěděla jak pokračovat. Výslovně odmítnout nechtěla, přijmout také ne. Má Karla obvinít z něčeho, co vyčetla z lucemburského úsměvu?

„...ačkoliv, když pomyslím na Loket, naskočí mi husí kůže. Vůbec netoužím to místo vidět,“ dokončila.

Kdo chce, ten pochopí.

Jenže Karel vyskočil, jako by shodil z ramen tíhu a malou pomstou se zbavil velké zlosti. Docela vesele řekl:

„Dítě nechápe, jak moc se mu křivdí... Tenkrát se mě nic nedotklo, pamatuju si jenom dobré.“

„A cos tam našel dobrého?“ vyhrkla Blanka podrážděně. Sice ji víc mrzelo, že nevnímal, co mu vlastně říká, ale i tohle se zdálo divné: co dobrého se dá najít na faktu, že král uvězní čtyřletého následníka do podzemní kobky, sám odjede a nechá děcko jen s houfem vyděšených služebných?

Karel zatřepal štíhlými jinošskými prsty, jako když pištec hraje na píšťalku, zamyšleně se na ně pousmál a zvolna, hlasem ztišeným vzpomínkou, pronesl:

„Že tam na Lokti žil stařík Matěj... Učil mě zacházet s křivým řezbářským nožíkem – a vyřezal mi koníka, kterého jsem považoval za velký poklad... A pak, o pár let později, v Paříži,“ dotkl se levičkou srdce, „jsem toho koníka daroval sedmileté slečně z Valois.“

Mluvil stále pomaleji, přitom upíral oči na Blanku a nakonec, už s důrazem na každém slově, dodal:

„To – přece – bylo – dobré – ma chérie...“

Ohromeně přikývla.

Měla pocit, že se svět otočil vzhůru nohama.

Po lstivém úsměvu nezbyla ani stopa, v hnědých očích hořelo světlo, vycházející snad z hloubi duše, Karlův hlas zvroucněl, lámal se dojetím.

„Cítil jsem se před ní malý a ošklivý... Byla jako zjevení... všechno na ní se zdálo úžasné a zvláštní... Měla plavé lokýnky, nebeský úsměv a – snad se budeš smát –, ale mě okouzila i její houpačka, co stála v zahradě na konci loubí, klíčka ze zlatých prutů, vystlaná sametovými polštáři, zázračné hnízdečko s cinkajícími zvonky...“

Blanka se nesmála.

Seděla, skoro nedýchala. Mlčky hltala slova, i když by nejraději vykřikla.

Jako by před ní stál někdo jiný.

Tohle byl její Karel! Takový býval v těch prvních měsících, kdy přijela z Lucemburska... Okouzlený mladík, který na ní od první chvíle visel očima.

„Drží se jejích francouzských sukní... Zbožňuje její francouzsky zapletené vrkoče,“ říkalo se tenkrát u dvora. Úsměšek patřil jak střihu Blančiných šatů, tak manželově oddanosti, ale když to Karel zaslechl, smál se, pořád se smál, tím šťastným smíchem zamilovaného.

„Jen ať si mluví, srdíčko. Zavádíme novou módu – všimni si, že dvorské paní mění střih šatů i účesy a doneslo se mi, že doma žádají od manželů víc vlídnosti a lásky. Takovou ty máš sílu!“

A všechno dělal pro ni.

Kdepak pro otce, to pro ni stavěl palác – dodnes to připomínají kamenická kladívka na nádvoří.

A jaké jí připravil uvítání! Fanfáry zněly, zvony hlaholily, davy v ulicích hřimavě jásaly jako chór v chrámu a všude se pestřilo tolik kvítí, že Praha vypadala jako obrovská kytice. A nakonec – s jásavou intrádou – z ověšených zlatých košů vylétly k nebi tisíce modrých motýlů.

„Jsou jako tvoje oči... tvoje oči!“ volal Karel pořád dokola, aby přehlušil užaslé výkřiky davů.

A když si český dvůr vynutil, aby odjel domů Blančin doprovod, miláček Karel sám s péčí vybíral nový fraucimor, až do takových detailů, že jí sehnal dokonalou komornou...

I tenkrát sice odjížděl na cesty – měl pořád tolik nálehavých úkolů –, ale po návratu chtěl vždycky ujistit, že se Blanka nezlobí, že je spokojená, a skoro ji až trápil otázkami, jak moc se jí stýskalo a jestli je s ním šťastná.

Když se teď odmlčel, dychtivě vydechla:

„Mluv o té dívce dál...“

„Dál?“

Manžel ji pohladil pohledem i hlasem a usmál se tak zasněně, jako by i on toužil vzpomínat na dny, jimž Blanka v duchu říkala růžové.

„Dál... Je toho tolik, co jsem ti ještě nikdy neřekl... Tak třeba když jsem na zámku Tirol přemítal, jestli mám přijmout nabídku českých velmožů a odjet s nimi do Prahy. Díval jsem se na vrcholky Alp... a náhle se z bílého sněhu

zhmotnila vidina – dívka na bílém koni. Na zlatých vlasech měla šarlatový čepec a...“

Můj brabantský čepec s perlami, mihlo se hlavou Blance. Muchomůrkový, jak jsme mu říkali ještě v Lucembursku.

„... vjížděla po mém boku do městské brány a dav nám házel květiny... A já věděl, že lidé si tu dívku zamilují... A taky mě, protože vnesu do království řád – a potom už s ní, krásnou královnou, budeme žít navěky.“

Blance vyhrkly slzy a koulely se po tváři. Honem je utřela, popotáhla a rychle odhodila pokrývku. Chtěla se k manželovi rozběhnout, schoulit se do jeho náruče – ale on pozvedl ruku, aby ji zarazil.

„Chtělaš vědět, co bylo dál... tak ještě chvílku poslouchej, jen ještě chvíličku.“

Poslušně dosedla zpátky a zařala nehty do dlaní.

„Vím, že jsem tu dívku mnohokrát zarmoutil, že jsem nebyl vždycky u ní, když mě potřebovala... Přesto... Jedině ona mi dává sílu, abych dokázal dělat, co jsem si umínil... Věci velké i nejmenší...“

Došel k oknu, otevřel je a pohlédl dolů. Kladívka zazněla hlasitěji. Pak přešel k truhle u dveří, na níž ležela Blančina šperkownice.

Zvedl víko.

Na špercích ležel koník, navlečený na stříbrném řetízku.

„Je tady,“ zamumlal Karel. „Věděl jsem to. Bílý koníček od Matěje.“

Položil si koníka na dlaň, jako by šlo o vzácnou relikvii, a trochu pozvedl ruku.

„Ma chérie...“

Měl oči stále zamženější a Blanku už slzy skoro dusily.

Oba věděli, že myslí na totéž, že se k nim znenadání vrátila ta nejdávnější minulost.

Viděli sami sebe, když jim bylo sedm, a cítili, že k sobě mají blízko jinak než milenci v dnešní noci, nevinně blízko

jako dvě děti tehdy v paláci Cité... Tolik je to překvapilo, že usazenýma očima chvíli nehybně zírali jeden na druhého, jako by nevěřili tomu, co se s nimi děje.

Palác de Cité, sídlo francouzských králů. V chodbě rozsvěcovala pážata dlouhé bílé svíce.

Dvě děti, český princ Václav a Blanka z Valois, doprovázené královnou Marií, šly ruku v ruce.

Mlčely.

Před nimi se objevila vysoká hora schodiště z oslnivě bílého mramoru.

Blanka se svého rytíře nepustila, jen vzala do prstíků pravé ruky sukýnku šatů a pomalu vstoupila na první schod. On pochopil, rychle dokročil za ní a zase bok po boku kráčeli vzhůru po bílém mramoru.

„Václave, tady se musíš se slečnou z Valois rozloučit,“ ozvala se královna Marie.

Děti se otočily, hned se zas chytly za ruce a stejně slavnostně pomalu sestupovaly dolů. U paty schodiště se Blanka obřadně uklonila.

Václav jí poklonu oplatil a dal si pozor, aby se sklonil opravdu hluboko.

Dívka se zase vydala na schody. Když vstoupila na první, ohlédla se, a také Václav se po prvním kroku ohlédl.

A znova, stejně jako ona.

Další schod, další krok. Schod a krok. Ohlíželi se po sobě, šli stále pomaleji.

Náhle mezi nimi cosi problesklo – a v příštím okamžiku už Blanka sbíhala ze schodů. Václav se zase rozběhl k ní, a když se sešli, ani jeden nezaváhal: padli si do náručí.

Václav cítil, jak mu buší srdce až v krku, a zoufale toužil přijít na něco krásného, čím by Blance způsobil radost.

A najednou – – – proč ho to nenapadlo hned? Proč jenom sliboval?

Pro sebe si může vyřezat třeba celou stáj koníků, nuž si přivezl a bílé dřevo také, ale koníček od starce Matěje určitě patří někomu jinému.

Český princ Václav strhl z krku řetízek a zavěsil na útlý krček Blanky z Valois svůj nejcennější šperk – – –

„Miláčku,“ vydechl Karel a sevřel koníka v dlani.

Ještě okamžik stáli jako ve snu a pak se jako kdysi rozběhli k sobě.

Karel rozevřel dlaň a koník dopadl na pestrý vzor perského koberce.

KAPITOLA 3

KAREL LUCEMBURSKÝ

MARKRABĚ MORAVSKÝ

BLANKA Z VALOIS

MARKRABĚNKA MORAVSKÁ

Karel spustil nohy z lože, vstal a sáhl po nohavicích pohozených na podlaze.

„Tak...“ Blanka zhluboka povzdychla. „Tak – a teď už tě opravdu musím propustit.“ *Protože uznávám, že vladař má svoje povinnosti, a když jsi tak sladce a vrchovatě splnil povinnost k manželce, nesmím si stěžovat.*

„Dnes už si nesmím stěžovat.“

Karel se soukal do nohavic. „Tak ty sis stěžovala?“ prohodil přes rameno.

„Tisíckrát... Protože ses choval jako poustevník.“

„Odpusť, ale nevěděl jsem, jestli už za tebou smím přijít.“

„Tak proč ses nezeptal?“

„Ostýchal jsem se.“

„A já musela zapomenout na stud a přijít za tebou sama.“

„Jsi sladká... A já – no, neříkal jsem to? – hlupák! Musím ti všechno vynahradiť.“

Karel přehodil přes hlavu halenu, a když ji stahoval k bokům, rozhlédl se ložnicí.

„Musím odejít? Nemusím!“ promluvil tak trochu truvovitě, ale vesele jako chlapec. „Já přece nemusím nic, nebo skoro nic, když nechci – a teď zkrátka ne-chci a ne-mu-sím.“

Na truhle pod oknem ležela stříbrná vábnička. Karel ji vzal a zapískal. Jednou na lovu Blanka vábničku vytáhla z jeho lovecké brašny, nechala si ji na památku a od té doby s ní přivolávala služebné.

Dveře se otevřely a vešla komorná Marie.

„Dej nám sem přinést snídani, Malie, a taky psací nářadí a pergamen.“

Komorná se mlčky uklonila.

Karel se vrátil k loži, vzal Blanku do náruče, začal ji líbat a mezi polibky mumlal:

„Odpovím na dopis sám a tady... Když se zas nějaký čas nevidíme, chci být co nejvíc s tebou... Včera večer jsi přišla do mé kanceláře, ráno chci okupovat tvoji ložnici – pojmenuju ji kancelář lásky...“

„Jak úřední!“ uchichtla se Blanka.

„Ale když jsi teď v diplomatických službách, motýlku, snad to nevadí? A já...“

„Nech mě domluvit, miláčku. Chtěla jsem říct – úřední, a přesto roztomilé.“

Kouzl jí do prstu.

„Ještě nějaké poznámky, paní?“

„Ne... protože se stydím mluvit o státnických věcech, když mě svlékáte, pane...“

Kratičké, laškovné věty. Mazlení.

Kolébal ji v náručí, jeho prsty hledaly pod krajkou tvar jejího ramene a rty zas ouško ukryté pod stříbrozlatými prameny vlasů – – – až se otevřely dveře a vešla Marie provázená panošem a písařem. Oba nesli velké podnosy.

„Položte to sem,“ Karel ukázal na truhlu u okna.

Služební jako hbití duchové umístili na víko truhly kalamář, svazek husích brků, svitky pergamenu, vedle podnos se snídaní a zase nehlučně zmizeli.

„Sám sepíšu, co jsme si domluvili na radu laskavé paní markraběnky.“ Karel políbil lem Blančiny košilky „Jedni zchudnou, jiní zbohatnou.“

„Vyčítáš?“

„Vůbec ne.“ Přitáhl si k truhle nízkou stoličku. „Jsem vděčný za moudrou radu.“

Usadil se a začal psát. Pero hbitě létalo po pergamenu.

Blanka se zvedla z pokrývek jako víla z mořské pěny, došla k manželovi, roztrhla chlebovou placku na několik kousků a jeden mu podala na dlani.

Políbil ruku, z níž si chléb vzal, a hned psal dál. Za chvíli prohodil:

„Ty nebudeš snídat, motýlku?“

„Zatím ne. Chci se na tebe dívat.“

Vtiskla mu polibek na temeno a zase se uvelebila na loži.

Chci se dívat, jak žijí jiní manželé.

Milují se, vstávají spolu, snídají spolu... A když muž odejde do svého světa, brzy se vrátí a každý den přijdou ty hodiny, kdy patří jenom ženě. Den co den, noc co noc, celý život jsou spolu, spolu, spolu...

Karel sáhl po poháru, a když se napil, přes okraj zas na okamžik vzhlédl. „Nedáš si ani trochu vína?“

„Ne, děkuji.“

Položil pohár. „Tak mi aspoň něco povídej.“

„Nechci tě rušit.“

„Nerušíš, dokážu psát i poslouchat... À propos, teď mě napadá – měla by sis pořídit nové šaty.“

„Jestli si to přeješ.“

„A nové kožešiny, ma chérie. Na cestu na hranici. Je přece zima.“

Vzhlédl. „A žádné šetření... Vznešená paní Beatrice jistě očekává lesk.“

Blanka si zakryla ústa rukou, aby skryla úsměv.

Dcera vévody Ludvíka z Bourbonu, velmože, který měl kdysi tu čest navlékat králi Filipovi VI. u korunovace střevíce, očekává lesk – a paní markraběnka na tom vydělá.

Ne že by nové šaty potřebovala, kdoví, jestli se komorné dostaly až na dno každé šatní truhly, v nichž ležela Blančina výbava, ale na tom nezáleží.

Zkoušet šaty je přece zábavné! Tady zvednout, tady spustit, zkrátit a ubrat... o tom všem je nutné vážně přemýšlet a z toho přemítání rozkvétá zvláštní kouzlo, jemuž se říká *nové šaty*... A je to zásluha té neznámé.

Neznámé? Blanka přece zná dcery Ludvíka z Bourbonu: která z nich to asi je?

„Která z vévodových dcer je Beatrice? Myslím, že má dvě,“ řekla nahlas.

Karel se rychle pousmál.

„Ma chérie, ty sis od malička hrávala v houfu dětí ode dvora, já byl jen přivandrovalý princ... Ty jediná znáš naši královnu, jediná z celých Čech.“

Znělo to trpce? Blanka nic nevnímala. Přivřela oči, pátrala ve vzpomínkách.

„A vidíš, neznám...“ V paměti vyskočil matný obrázek, ale nedal se zachytit. *Odpoledne u Seiny... Houf dětí... Křik*... Nakonec vesele trhla rameny.

„Ne, nevím.“ A po chvíli. „Určitě bude půvabná, pan tchán by se neoženil se šeredou.“

„I na vás je pěkná podívaná, madame,“ odbroukl Karel, namočil pero a než začal psát, dodal:

„Krejčím hned nařídím, aby přinesli truhly s látkami... Jsou tam brokáty, samety i hedvábí, nakoupil jsem na kněžská roucha. Něco ti vyberu... A pro kožešiny si zajedeš sama, ano? K Frýdovi na Staré Město.“

Napsal pár slov, namočil brk a mumlal:

„Musíme podporovat ty, co nás podporují, a Frýd patří k těm dobrým mužům, kteří mi přispěli, když jsem se vrátil do Čech chudý jak kostelní myš. Co já vím, daroval kopu grošů – je jedním z pražských konšelů...“

Blanka objímala manžela očima.

Miláček! Žádná věc není dost velká a žádná dost malá, aby k ní nedokázal něco říct.

Vyzná se v kvalitě kamene, z něhož se stavějí paláce, i drahých kamenů zasazovaných do šperků... Umí číst mezi řádky diplomatických listin, v plánech stavitelů i ve hvězdách... Vybere látku na kněžská roucha i na dámský šat... Je chrabrý rytíř, v sedmnácti už si prošel ohněm zkoušek všeho druhu... A taky je nejkrásnější a nejněžnější milenec na světě, jeho dotyky hladí tělo i duši...

Karel dopsal a mával pergamenem, aby inkoust uschl.

„Čemu se usmíváš, motýlku?“

„Jen tak...“

„Ne, pověz.“

„Tak třeba – co všechno nosíš v hlavě.“

„Možná i mnohem víc, to by ses divila.“

„Tedy se usmívám, že jsi tak chytrý.... A že mám takového manžela... a že ho mám u sebe a co všechno pro mě znamená a že...“ kočičími krůčky došla k němu, „že je tak hezký...“ Dotkla se kořene jeho nosu. „I když někdo by třeba řekl, že můj miláček má moc tlustý nos, ale já tvrdím, že –“

„Ty kouzelnice!“ Karel vyskočil a začal ji líbat. „Ach, vypil bych ti duši!“

„Ne, nech mě... Nechtěla jsem tě rozptýlit,“ bránila se naoko. „Já přece vím, že i kancelář lásky musí úřadovat.“

„Pravda, zbývá nám gratulace.“

Znovu se dal do psaní a trochu se mračil, šlo to asi hůř, ačkoliv list byl mnohem kratší.